

Arrest

nr. 209 629 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer / mevrouw : naam en voornaam: Y(...), M(...) A(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner, geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat de partner van betrokkene zwanger is, geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de stukken die de verwerende partij op 3 juli 2018 naar de Raad heeft verstuurd blijkt dat verzoeker op 15 maart 2018 een aanvraag voor een verblijf van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend (bijlage 19ter). Naar aanleiding hiervan werd een attest van immatriculatie afgeleverd geldig tot 15 september 2018.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat uit voorgaande volgt dat het bestreden bevel impliciet werd ingetrokken.

2.2. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat in werking is getreden op 29 april 2017, bepaalt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Gelet op het gestelde in artikel 1/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet tasten deze vestigingsaanvraag en het attest van immatriculatie dat op grond hiervan uitgereikt werd en dat geldig is tot 15 september 2018 het bestaan van de bestreden verwijderingsmaatregel niet aan. Uit artikel 1/3, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de uitvoerbaarheid van de bestreden verwijderingsmaatregel wordt opgeschort totdat een beslissing wordt getroffen over de voormelde vestigingsaanvraag. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in de stelling dat het bestreden bevel impliciet werd ingetrokken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending artikel 8 EVRM; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout. Artikel 8 van het

EVRM luidt als volgt: (...). Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM1. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker woont samen met zijn vriendin, mevrouw X, zij heeft de Belgische nationaliteit. Het koppel heeft recentelijk een huwelijksaanvraag ingediend bij de stad Genk. Daarnaast verwacht het koppel in maart 2018 hun eerste kindje. Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van nietonderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets). Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,... Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou er toe leiden dat verzoeker wordt losgerukt van zijn gezin. De bestreden beslissing spreekt over een "tijdelijke scheiding", in realiteit kan dit verschillende maanden aanslepen zonder garantie dat verzoeker weldegelijk mag terugkeren naar het Belgisch grondgebied. Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden. Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging. De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de eerste plaats merkt de Raad op dat in de mate dat de verzoekende partij algemeen verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dit onderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de verzoekende partij de schending van een concreet beginsel inroept.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in het bestreden bevel niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing onder meer werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat er wordt verwezen naar het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Tevens specificeert de gemachtigde dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op voormeld motief en deze motivering dan ook niet betwist. Zij toont ook niet aan waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een uitgebreide theoretische uiteenzetting met onder meer een verwijzing naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de concrete elementen in casu betoogt verzoeker dat hij samenwoont met zijn vriendin, mevrouw Z. G., die de Belgische nationaliteit heeft. Tevens zet verzoeker uiteen dat hij recentelijk een huwelijksaanvraag heeft ingediend bij de stad Genk en dat zij hun eerste kind verwachten in maart 2018. Een terugkeer naar zijn land zou ertoe leiden dat hij wordt losgerukt van zijn gezin en dat gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel erop dient te worden gewezen dat het algemene belang van de verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die hij kan laten gelden. Tevens uit verzoeker de loutere en algemene bewering dat hij zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, dat het feit dat hij samenwoont met zijn partner en dat het feit dat zijn partner zwanger is, hem niet automatisch recht geeft op verblijf.

De gemachtigde motiveert voorts dat wat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad stelt hij dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan worden beschouwd dat de betrokkene zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat bovendien dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de relatie, het samenwonen, de wens om in het huwelijk te treden en de zwangerschap van de partner van verzoeker. Verzoeker beperkt zich tot het opsommen van deze elementen, doch gaat niet op concrete wijze in op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Hij toont niet op concrete wijze aan om welke reden de motieven uit de bestreden beslissing niet zouden volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker een betoog voert omtrent de inmenging in het gezinsleven, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat opdat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating

heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het betoog van verzoeker omtrent de inmenging niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing "spreekt" van "*slechts een tijdelijke scheiding, wat geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt*", blijkt dit motief niet uit de bestreden beslissing zodat dit betoog niet dienstig is. Verzoeker toont niet aan op basis van welke rechtsgrond de garantie zou moeten worden geboden dat hij wel degelijk mag terugkeren naar het Belgische grondgebied, zoals hij voorhoudt. Verzoeker kan gelet op het voorgaande ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen enkel spoor toont van een volledige en nochtans door de Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging. Verzoeker duidt in concreto ook niet aan welke (overige) familiale relaties hij bedoelt, noch welke concrete elementen het centrum van zijn belangen vormen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat hij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gemachtigde volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoeker maakt met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat voornoemde motieven van de bestreden beslissing niet volstaan in het licht van (een belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. Een schending van voormeld artikel 8 lijkt dan ook niet te worden aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt deze schending dan ook niet aangetoond. Verzoeker toont evenmin aan dat geen fatsoenlijk onderzoek zou zijn gevoerd.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting toont verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch en ongestaafd betoog ook geen manifeste appreciatiefout en geen schending van het redelijkheidsprincipe of het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC